

# Juliin zoznam

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Ladislav Mrena	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Druhé (2023)	Ladislav Mrena

Juliin zoznam je dielo, ktoré sa môže zaradiť do psychologického románu alebo hororu. Hovorí zvláštny príbeh mladej ženy, ktorá je obvinená zo zločinov. Dôležitá postava je tiež Patrik, ktorý na základe hypnózy získava cenné a mimoriadne prekvapivé informácie o jej minulosti. Zaujíma ho jeho pacientka, predovšetkým jeho druhé ja, ktoré v diele tiež vystupuje s vlastnými názormi.

Aký je význam zoznamu? Kto je Julia? A ako sa príbeh zamotá? Ukáže sa jeho záver, alebo bude ďalej pokračovať?

„Minulosť vyzerá ako búrkou bičovaná pustatina, život je márnosť a budúcnosť len cestou k smrti.“

Mark Twain

Doktor Patrik luskol prstami a Ann znehybnela. Jej tvár obledla a ostala bez výrazu. Nie ako pred tým, keď celá ustráchaná vošla do ordinácie. Stalo sa to len pred asi pol hodinou, no teraz bola na nepoznanie iná. Pery boli tesne pri sebe a bez náznaku červene. Líca vpadnuté dovnútra, s výraznými vráskami a červenými fliáčikmi, ako má muchotrávka. Mejkap akoby úplne zmizol. Možno tam ani pred tým nebol, to Patrik naisto nevedel, no bol si istý, že ak aj hej, tak si ho nevschol. Pred chvíľou bola krásna, priam nádherná. Teraz, po lusknutí, z nej ostala len troska vyplavená z prederaveného člnu na piesčitú pláž. Oči zostali zažmúrené a len jemne mrkali a udávali tempo taktu pre klaviristu, ktorý hral práve sólo. Tým klaviristom sa v tejto sekunde stal Patrik. Zahĺbil sa do koženého kresla a povedal: „Ann, počuješ ma?“

„Áno, počujem.“ Ozval sa z jej hrdla tichý hlások. Znel pokojne a rozvážne. Trochu sa pomrvila na gauči a lepšie vystrela nohy. Tie sa vzpružili, akoby sa náhle postavila na pevnú zem. Ale telo ostalo ležať. Jej myseľ začala blúdiť v neurčitých priestoroch minulosti.

„Teraz sa ťa budem pýtať na nejaké veci, a ty mi budeš odpovedať, dobre?“

„Dobre.“ Odvetila Ann pohotovo.

„Pripomínam ti, že si v bezpečí, a hocikedy, keď sa budeš cítiť ohrozená, alebo v neprijemnej situácii, môžeš sa prebrať. Stačí, keď len budeš chcieť. Rozumieš?“

„Rozumiem.“ Ann zamrkala prudšie očami a jej dych sa ustálil. Bujná hrud' sa jej pomaly dvíhala hore a dolu. Spod veľkého výstrihu na Patrika vykúkali dve veľké, guľaté prsia. Ešte aj keď ležala, vyzerali tak pevno. Jeho zasnený pohľad na ne na chvíľu zabľúvil.

*Pooblizoval by si jej ich, čo? Vravelo mu jeho druhé Ja chlípne.*

„Povedz mi Ann, čo vidíš? Kde si?“

Ann stiahla obočie prudko k sebe, ako by zaostrovala na ďaleký bod. Jej myseľ sa nachádzala niekde uprostred spomienok. „Nič nevidím. Všade vôkol mňa je tma.“ Ozámila. Vtom sa strhla a pretriasla. Jej telom prešla triaška a oboma rukami sa silno objala na hrudi, aby sa chránila pred náhlou zimou, ktorú pocítila. „Je tu strašná zima.“ Povedala trochu ustráchaným hlasom s klepotaním od chladu. Začala si trieť ramená, aby sa zohriala. Nohy sa jej prekrížili tak, ako dáme v spoločnosti, ktorá čaká na obsadenú toaletu. Patrik sa oprel laktami do kolien a pozorne sledoval jej zmeny stavu. Neustále mal na pamäti, že vo chvíli ohrozenia jej duševného či telesného zdravia, ju musí čo najskôr prebrať. Najlepšie ihneď.

A už sa to začalo. „Skús opísať bližšie miesto, v ktorom sa nachádzaš.“

„Všade je tma. Som niekde vonku, lebo cítim závan chladného vzduchu. Ale nič nevidím. Nie je tu žiadne svetlo.“ Ann načiahla ruky prudko pred seba. Patrik sa strhol z kresla a skoro vyskočil na rovné nohy. Nečakal tak náhly pohyb. Trochu ho to vystrašilo. Začal sa cítiť nevoľno.

Ann hmatala pred sebou vo vzduchu s otvorenými dlaniami a rozťahnutými prstami. Snažila sa niečoho dotknúť, niečoho chytiť, čo by snáď spoznala. „...cítim silný závan vetra. Je strašne chladný. Áno, fúka tu vietor. Som slabo oblečená. Obliekala som sa narýchlo. Mám na sebe len tenkú vestičku a jeansové nohavice, ktoré som si narýchlo natiahla ešte doma, pri odchode.“

„Cítiš ešte niečo, okrem vetra?“ spýtal sa rýchlo Patrik. Annine nozdry začali poskakovať. Vetrila. „Áno cítim. Niečo ešte cítim.“

„A čo to je, Ann? Čo cítiš?“ Patrik si rýchlo vzal do ruky poznámkový blok s čistým bielym papierom a malým logom spoločnosti v dolnom rohu, ktorý ho vyrábal. Vzal ho zo stola, aj s čiernym perom, ktoré ležalo na dnešných novinách. Začal zapisovať všetko, čo Ann povedala a opísala. Keby bol vedel, že sú to jeho

posledné riadky, bol by určite napísal aspoň list svojim dvom dcéram a manželke. No to Patrik v tejto chvíli ešte nemohol tušiť.

„Cítim nejakú čudnú vôň...“ pokračovala Ann. „akoby pach alebo niečo také.“

„Je to príjemná vôňa alebo práve naopak nepríjemná?“

„Neprijemná. A veľmi!“ zvýšila hlas, ako by to chcela zdôrazniť. Na jej tvári Patrik jasne zazrel nechúť. Mračila sa a zatínala zuby, no ruky stále nepoložila. Držala ich vystreté a hmatkala v prázdne pred sebou. Zrazu jej pohyb zastal a ruky sa niečoho dotkli. „Cítim niečo tvrdé, niečo je predom mnou.“

„Čo to je Ann? Opíš tú vec.“

Ann sa pohmýrila a prsty na dlaniach jej kmitali v jemnom tempe. „Má to tvrdý povrch s množstvom škráp, ktoré ma škrábú na dlaniach. Je to strom!“ Vyhlásila víťazoslávne. „Určite je to strom.“

„Sú tam aj iné stromy? Je ich tam viac Ann?“

„Neviem. Je tu tma a iné zatiaľ nevidím. Odchádzam od neho a pomaly kráčam ďalej. Pod nohami mám blato. Viem to, lebo sa mi topánky trochu zabárajú. Cítiť tu vlhko a stále intenzívnejší pach. Je cítiť odvšadiaľ. Nerobí mi dobre na žalúdok a začína ma bolieť hlava. Nie veľmi, ale je to nepríjemné.“

„Povedz mi Ann, vieš kde si? Vieš kam kráčaš?“ Spýtal sa trochu úzkostlivo Patrik. Uvedomoval si, že jeho otázky by nemali byť priamočiare, lebo ju môžu natoľko rozrušiť, že by mohla upadnúť do bezvedomia. Alebo by nastúpil tak silný pocit strachu a beznádeje, že by ju bolo ťažké prebrať späť. No jeho otázky boli čoraz presnejšie. Na chvíľu ako by zabúdal na to, čo ho učili na univerzite a čoho sa neustále držal. Jeho zvedavosť voči pacientke Ann bola čoraz silnejšia.

„Som v lese za mestom. Prišla som sem vykonať nevyhnutnú vec. A teraz som bola za stromami, aby som sa vycikala. Už som to skoro nevydržala. Ešte si zapínam nohavice, ako sa vraciam späť. Trochu som si ich ocikala na spodku, pri topánkach. No vôbec mi to nevádi.“

„A Ann, prečo si išla do toho lesa? Čo je tá nevyhnutná vec, ktorú musíš vykonať?“ Patrik začal naliehať. Jeho zvedavosť naberala na obrátkach.

„Musela som založiť oheň, aby som ich spálila!“

„Čo spálila Ann? Čo si spálila?“ Patrik začal byť trochu vydesený. Tušil niečo strašné. Pero v ruke sa mu mierne triaslo. No stále všetko zapisoval. Začal si uvedomovať vážnosť slov, ktoré vychádzali z úst Ann. Ann, ktorá bola v inom, hlbokom stave.

„Spálila som telá ľudí!“

Patrikovi vypadlo pero z ruky. Zajakal sa a vyskočil z gauča na rovné nohy. Automaticky ustúpil od nehybne ležiacej Ann do rohu miestnosti. Ruka mu spočinula na ústach, aby nevykrikoval. Vyplašené oči mu skoro vyliezli z jamôk, ako sa vyduli. „To nie! To nie!“ Vydralo sa z neho po dlhých 5 minútach sebaovládania a kŕčovitého dýchania. Bol bledý ako stena na nemocničnom lôžku a v tej chvíli si bol istý, že sa tam dostane. Rovno na psychiatriu s kazajkou. *Čo to tá ženská povedala? To snáď nemyslela vážne! Toto je v prdeli, kamarát. Zavolaj políciu. Ihneď! Volaj teraz!*

Nie, ešte nie. *Akože nie, kurva! Čo si nepočul, čo povedala? Tá ženská je vrah. Dobre vieš, že hypnóza nikdy neklame. A ak sa to nestalo v jej minulom živote, ale v tomto, tak jej miesto je v cele smrti. Veď zabila ľudí a spálila ich na kope v nejakom skurvenom lese.*

Aj tak nie. Ešte nie. Nechcem ihneď vyvodzovať závery. *Ty si asi úplne zošalel kamoš! Veď tá vrahyňa ti leží v tvojej ordinácii rovno pred nosom, a môže sa hocikedy zobudiť. To, kurva, dobre vieš!*

Viem to, sakra, viem. Ale myslí, do riti! Mohol by som to napraviť, chápeš? Veď je v hlbokej hypnóze. Môžem jej naservírovať post hypnotickú sugesciu. Môžem jej zadať hocičo, aby vykonala po

prebudení, to dobre vieš. Nadelím jej takú vec, že sa z toho tá mrcha poserie. No ešte predtým sa s ňou trochu pohrám v sugescii.

*Aj tak by som volal políciu. Čo ak sa ešte predtým zobudí? Čo potom, Patrik?*

Patrik vôbec nemyslel na to, že by volal políciu. Mal pocit, že má ešte čas. Že je dosť času na to, aby prinútil túto ženskú pykať za svoje hriechy. Celý život čakal na takúto šancu a teraz mu spadla sama od seba rovno do lona. Konečne sa môže stať hrdinom. Nemôže si to predsa nechať len tak ujsť.

Podarilo sa mu potlačiť strach, brnenie v žalúdku pomaly slablo. Hľadel neustále na Annine krásne nehybné telo. Na chvíľu si ju predstavil, ako ju mrdá zozadu. Jej vrieskanie pri orgazme a veľké prsia hompálajúce sa pri vášnivom pribíjaní. Jej nádherná vagína je celá len jeho. Mal trochu strach z tejto ženy, ktorá pred ním odkrývala hrôzostrašné tajomstvá, no cítil aj nehoráznu fyzickú príťažlivosť. Vedel to hneď, ako ju zbadal sedieť v čakárni. Tak smutnú a ustráchanú ženu, ktorá hľadala spásu v náručí doktora. Bola to mrcha a možno vrahyňa, o tom nebolo pochyb, ale nehorázne ho priťahovala. S tým Patrik nemohol nič robiť.

Pristúpil znovu späť k nej a pokojne si sadol na svoje miesto. Nohu preložil cez nohu a zdvihol zo zeme spadnuté pero. Poklepal si ním na brade a pokračoval kde prestal. „Ann. Kde si teraz?“

Ann sa hneď ozvala. Vôbec netušila, čo sa premáva v Patrikovej hlave. „Prišla som späť. Späť k ohňu. Stojím teraz pred ním a usmievam sa na obrovské jazyky plameňov, ktoré šľahajú k tmavému nebu. Je mi fajn. Veľmi fajn.“

Je ti fajn, čo, ty suka? Spálila si svoje obeť a teraz ti je fajn. To je úžasné! Ale no. Tíšil Patrik svoju rozhorúčenú myseľ. Všetko je pod kontrolou. Všetko zvládnem, neboj sa. „Ann. Odpovedz mi teraz úplne presne, na čo sa ťa spýtam, dobre?“

„Samozrejme“

„Vieš, prečo si tie telá spálila?“

„Musela som. Musela som, lebo by mohli zistiť, čo som urobila. A to som nechcela.“

*Ako inak. Ešte by ťa náhodou nebodaj zavreli či zabili. „Máš na myslí políciu?“*

„Áno. V poslednej dobe mi bola dosť v päťách. Nevieť ako zistili, že by som to mohla byť ja. Možno od mojej susedky Neevlovej. Tá vždy čuchá naokolo a všetko musí vedieť, čo sa deje v baráku. Stará hlupaňa blbá!“

Ann si zhlboka vydýchla, ako by potláčala hnev, čo sa pomaly driapal cez jej pokojnú myseľ von. Patrik ju neprerušoval. Snažil sa o jej plynulé rozprávanie. Jeho hlas by v nej mohol vzbudiť tiež nejaké slabé podozrenie, a potom by sa rýchlo prebudila. Ešte pred jeho veľkým finále, ktoré nesmie pokaziť.

„Tak som zobrala všetky tri telá z bytu. Už nemohli byť uložené v chladiacom boxe. Bolo to príliš riskantné. Rozhodla som sa, že ich do jedného spálím. Boli naozaj ťažké, aj keď už boli v kúskoch. Doteraz ma bolí plece, ako som ich vláčila do auta.“

„Ann, si tam už dlho? V tom lese?“

„Áno. Už asi dve hodiny. Presne to neviem, lebo mobil som si nechala v aute, kým som telá hádzala na kopu. A je vypnutý, aby mi náhodou nikto nevolal. Vôbec som si nemyslela, že telá tak dlho horia. Ešte, že som tak ďaleko od mesta a nikde nablízku nie sú domy. Už by ma inak dávno objavili a zabásli. No tu pri ohni je fajn. Nie je tu tak chladno ako inde, ďalej od ohňa. Ako keď som bola cikať. Tu je fajn.“

„A vôbec ti nevádi ten smrad, ktorý si mi pred chvíľou opisovala?“

„Nie. Už nie. Zo začiatku to bolo neznesiteľné. Áno bolo. Ale teraz je to už celkom fajn. Už mi to neprekáža. A vôbec ma už ani nebolí z toho hlava tak, ako na začiatku, keď som ich zapálila.“

Patrik nemal slov. Jej slová ho čoraz viac zraňovali. Bolo strašné pre neho počúvať a tváriť sa pokojne, keď jeho pacientka, vrahyňa, opisuje oheň, ktorý spaľuje zabitú ľudskú telá. Až cítil ten zápach ľudského mäsa v miestnosti. Akoby niekto zrazu zavrel ventilačku a tuet potkanov podochlo v dierach za tenkou papierovou stenou. Podochlo a kvasilo niekoľko hodín, kým sa zápach dostal k jeho citlivým nosným dierkam. Patrik v žalúdku začal pociťovať zlé mrvenie. Bol to adrenalín, ktorý v ňom stúpал, alebo zlá predtucha? To netušil ani on, ani jeho druhé ja. Vedel však, že sa necítil dobre. Pociťoval čoraz častejšiu slabosť v rukách. Jeho myseľ začínala byť nesústredená. Jeho myseľ blúdila po priestoroch, ktoré by ho

zachránili z tejto situácie. I keď žiadnu pomoc zatiaľ nepotreboval. No ten pocit tu bol. A nešiel odstrániť.

„Ann. Poznala si osobne tých ľudí?“ Tejto odpovede sa Patrik trochu bál. Ani sám nevedel prečo.

„Samozrejme, pán Doktor...“

*Ani nepohla obočím. Ani len náznak nejakého súcitu či utrpenia. Poznala ich osobne a vôbec to tú kurvu netrápi. Všimol si si? Áno, ziaľ všimol.*

„...samozrejme, že som ich poznala. Nezabýjala by som niekoho koho nepoznám. Taká mrcha nie som. Tak napríklad pán Henwort bol domovníkom v starej štvrti, kde som bývala ešte pred tým. Bol tým typickým starým človekom s metlou v ruke, ktorý všade bol a všetko videl. Myslel si, že keď bojoval v oboch svetových vojnách, tak je najmúdrejším človekom pod slnkom. Mýlil sa. Mala som ho vcelku rada. Kým nezačal byť moc dotieravým a príliš usmievať. Nikto by sa, podľa mňa, nemal len tak nad niekoho vyvyšovať a myslieť si, že je lepší ako ostatní. Že vždy dosiahne, čo chce. Že pred ním nie sú zatvorené dvere do žiadneho bytu. Musela som ho vyviešť z omylu. Jednoducho som musela. Keby som to neurobila, čoskoro by znásilnil niektorú dievčinu z vedľajšieho vchodu, na ktoré sa vždy díval potajomky z pivnice. Potajomky z tmy.“

„A Ann, a...“ Patrikovi sa roztriasol hlas pri jej chladnom rozprávaní o obeť jej krvavého vyčinenia. Na chvíľu zastal. Zhlboka sa nadýchol a už pokojnejším tónom pokračoval. „Ako si zabila pána...“ Mrkol rýchlo pohľadom do svojich poznámok, kde mal naškriabané trasľavým písmom:

### ***prvá obeť tejto kurvy je pán Henwort!!!***

A dodal. „...Henworta?“

„Zavolala som si ho k sebe do bytu. Vedela som, že po mne ide. On išiel vlastne po každej ženskej, ktorá by mu ochotne rozkročila nohy a vyfajčila ovisnutého vtáka. Zavolala som si ho k sebe na pohár vína. Samozrejme, že to hneď prijal a o desať minút už klopal pri mojich dverách so starou kyticou v ruke. Usmieval sa ako všetci tí starí, ktorí naposledy navštívia bordel a sú šťastní, že sa im postaví. Aspoň na chvíľu. Viem to, lebo som to videla v telke na jednom kanáli. Všetci sú takí. Ožrani hnusní. Tak som mu naliala červené víno a pripilí sme si. Stiahol ho veľmi rýchlo. Ani som ho nútíť nemusela. Potom vypil aj druhé a hneď aj tretie. Keď mal už trochu vypité, začal sa na mňa liepať. Fúj! Páchol ako v octe namáčaná cibuľa. Možno to mal taký parfém, no podľa mňa sa príliš často neumýval. Jeho fúzy ma začali škriabať na krku, keď sa ma snažil bozkávať, a ruky nechceli dať pokoj. Tak som vzala kuchynský nôž na mäso, keď sa nepozeral, a prerazala mu krk. To ste mali vidieť, ako sa jeho pohľad zrazu zmenil. Chrchal a plieskal rukami

ako zmražené malé mača. Dlhو nekrvácal. Po chvíli bolo po pánovi Henwortovi. Viete, že keď ležal na zemi, už bez života, s vykrútenými očami nahor, mi pripadal milší, ako keď žil? Bolo to pre mňa celkom vtipné sa tak na neho dívať. Cítila som sa vtedy fajn. Len mi narobil kopy špiny na dlážke v kuchyni. Takže, potom som celý deň len upratovala ako zbláznená. To bolo bordelu.“ Vzdychla si.

*A máme jej priznanie. Teraz to povedala. Zabila ho kuchynským nožom v kuchyni. Volaj políciu Patrik, nech ju zašijú aspoň na jedno storočie.* Domáhalo sa činov Patrikovo druhé ja. No Patrikov jazyk vyschol. Mlčal ako starý vypílený peň. Hrôza mu behala po chrbte a klopkala na bránu s názvom „strach v očiach“. Po chvíli sa konečne prebral zo snenia a mozog sa znova naštartoval. „To bola tvoja prvá obeť, Ann?“

„Áno doktor. Prvá.“ A usmiala sa. Usmiala sa, ako by stála na lúke plnej kvetov a voňala fialky, ktoré si priložila k nosu. Usmiala sa, ako by stála na železničnej stanici plnej ľudí a spoznala medzi nimi svojho milého. No nebolo tomu tak. V hypnóze stála Ann pred obrovskou vatrou hlboko v lese. Stála a usmievala sa na plamene, ktoré spaľovali na čiernej človeka menom pán Henwort. Jeho telo ležalo niekde uprostred tej kopy mŕtvol. Vedela to, lebo hľadala priamo na jeho ovisajúcu ruku s náramkovými hodinkami značky Casio, ktorých ručičky sa roztavili do čiernej hmoty a sklíčko praskalo. Ann sa usmievala, lebo vedela, že boli jeho. Bolo jej fajn.

Patrik s hrôzou hľadel na jej prirodzený úsmev. V žalúdku sa mu tvorili žalúdočné šťavy, ktoré mykali celým jeho telom ako nasrdené decko s bárikou. No bol len na začiatku rozprávania, to Patrik vedel. A tak isto vedel, že si to musí vypočuť až do konca. Aby mohol potom vypovedať na políciu, keď bude všetkému koniec. Ale v tejto chvíli sa mu zdalo, že je to ešte ukrutne ďaleko. Niekde na druhej

polovici zemegule, kde slnko dávno zapadlo a noc sa šíri ulicami. Vtom mu skrsla myšlienka a natiahol sa za písacím stolom. Vysunul zásuvku a spod kopy papierov vytiahol malý čierny diktafón. Skontroloval, či je v ňom páska a spustil nahrávanie. Prístroj opatrne položil na stôl vedľa seba. V tomto okamihu sa mu sebavedomie trochu vrátilo. Ešte, že si naň spomenul. „Kto bola tvoja druhá obeť, Ann?“

„Druhá obeť? Nepamätám si jej meno presne. Predstavovala sa mi, ale žiaľ, zabudla som, ako sa volala. No bola naozaj pekná.“

„Takže, to bola žena?“

„Samozrejme. Veľmi pekná.“

„Skús si teraz spomenúť, ako sa to stalo a kde si ju stretla, dobre?“ Naliehal Patrik.

„Stretla som ju na stanici. Čakala som na metro, ktorým chodím domov, a ona tam bola tiež. Bola noc, a mala som za sebou náročný deň v práci. Samé papierovačky, a tak. Končila som neskoro, keď vo firme už nik nebol. Iba vrátnik Louis. Metro dlho neprichádzalo, a tak som si sadla na lavičku vedľa nej. Už vtedy som si všimla, že je nadmieru krásna. Nevadilo mi to, pretože ma ženy nepriťahujú, len som nad tým trochu žasla. Onedlho ohlásili, že metro má meškanie, kvôli technickým poruchám na trati, a nepríde tak skoro. To ma dosť nahnevalo. Ona sa ma snažila uklasť a navrhla mi šálku kávy v kaviarni na stanici. Prijala som a sadli sme si. Objednali sme si obe čiernu tureckú kávu. Obe s dvojitou dávkou cukru. Zaujímavé, že toto si pamätám, ale jej meno, ktoré vtedy zasvišťalo vzduchom, nie.“ Zasmiala sa a počúvala si čelo. Patrik vedel, že tuho premýšľa. Neprerušoval ju.

„Trochu sme klebetili. Káva bola chutná a atmosféra v kaviarni príjemná. Po chvíli som aj zabudla, že vlastne čakáme na metro. Cítila som sa fajn. Rozprávali sme sa o chlapoch, o robote, o malých aj veľkých problémoch. Bolo mi s ňou naozaj fajn a cítila som sa zrazu ako s dobrou kamarátkou, ktorú poznám minimálne pár rokov. Vedela zaujímavovo rozprávať a aj počúvať moje príhody. No zrazu, v jednom momente, myslím, že to bolo počas toho, ako sa snažila odo mňa vypáčiť moje hobby, som si povedala, že ju zabijem. Neviem prečo. Zdala sa mi zo začiatku super, no nechcela prestať. Zrazu chcela všetko vedieť, a to nie je dobré. Nemôže predsa odo mňa chcieť osobné informácie, no nie? Tak som ju zabila.“

„Kde sa to stalo Ann?“

„Keď prišlo už konečne to metro a zhodou okolností sme obe vystúpili na rovnakých staniách, napadlo ju, že sa pozrie, kde bývam. Vôbec netušila, ako jej ničie také mohlo napadnúť, v tej skurvene krásnej hlavičke. Možno bola veľmi osamelá, lebo ju mala chlpatú či plnú vredov, to neviem. No ničie sa mi na nej nezдалo už od začiatku. Prehnaný úsmev a sprosté kecy, ktoré ma dostávali do hrobu. Myslela som, že ju umlátim už tam, na tom chodníku plechovým vrchnákom od smetiaku. No, počkala som si. Prechádzali sme práve tmavšou časťou ulíc, keď som si nahmatala nôž v kabelke. Vždy ho nosím so sebou pre prípad núdze. Bodla som ju najprv do chrbta. Celú čepeľ. Vošiel ako do jablkového koláčiku. Potom rýchlo, aby nevrieskala, som jej prerezala hrtan. Párkrát zachrčala a skonala. Musela zomrieť, doktor. Musela, lebo ľudia ako ona by nemali behať po uliciach len tak, bez ohlásenia. Mali by nosiť veľké tabule, zavesené na krku, s nápisom **Nechce sa mi zastaviť huba, a preto ma nenávidia!**

Nezaslúžila si žiť, keď sa takto vtiera niekomu do života. Nemala žiadnu hrdosť slečny či panej. Toto sa fakt nerobí.“

„Čo si urobila potom, Ann?“

„Potom? Previazala som ju tenkým lanom a zabalila do čierneho igelitu na smeti. Aj to nosím stále so sebou. Žena v týchto končinách musí myslieť na všetko, pán Doktor. Ťahala som ju k sebe. Našťastie, som bývala už len niekoľko blokov odtiaľ a ulice boli naozaj mŕtve. Nikto nič nevidel. Aspoň som v to dúfala v tej chvíli. V tých nočných hodinách už v tej štvrti býva ticho. Je tam pár starobincov a zväčša samé staršie páry, ktoré skoro chodia spať. Preto som si tam aj vybrala byt. Aby som mala pokoj a ticho. Doma, tak ako pána Henworta, som ju dala do boxu. A bola ticho.“

### ***Býva v štvrti so starobincami - mŕtvolý v boxoch!!!***

Poznačil si Patrik počas počúvania. Neveriacky krútil hlavou nad šialenou myšliou ženy vrahyne a jej krásnym telom. Nechápal, ako len mohlo túto osobu napadnúť ničie také strašné a ohavné. Ako mohla spraviť taký krutý čin a rozprávať to tak prirodzene, ako by rozprávala o zbieraní hřibov v lese. Naisto vedel, že pod týmto

krásnym telom sa skrýva beštia. Strašné stvorenie, bez štipky ľútosti a ľudskosti. *Že, vraj, si nezaslúži žiť, keď sa vtiera niekomu do života. Taká blbosť! Ako to len mohla povedať?*

„Ann. Povieš mi presnejšie, kde sa nachádza tvoj byt?“ Jasný. Dobrý nápad. Vytiahnime z tej šľapky všetky informácie.

Ann v zápore pomykala hlavou. „Nie, nechcem!“ Pery držala silno stisnuté, ako by sa bála, že prehovoria bez jej vedomia. Bolo vidieť, že s tou otázkou bojuje. Že časť jej mysle by aj chcela odpovedať, no Ann jej nedovolí. Všetkými silami sa voči tomu bránila. A očividne vyhrávala.

*Takto to nepôjde, kámo. Nedostaneš to z nej tak ľahko. Pozri, ako sa bráni.*

Ale, nejako to ísť musí.

„Ann. Prenesieme sa teraz ďalej v čase. K ďalšej udalosti. Môžeš voľne kráčať, keď chceš. Môžeš si sadnúť, keď chceš.“ Oprel sa do kresla a ruky vzájomne prekrížené položil na kolená. „Kde sa nachádzaš?“ Ann sa pohmýrila a prudko sa posadila. Oči sa zabodli do Patrikovej tváre. Stuhol. Ľadová triaška mu prebehla telom. Nečakal taký prudký pohyb, aký urobila Ann. Hľadel do jej otvorených očí a ona hľadela presne na neho. Ale, nevnímala ho. Nevnímala vôbec nič z reality. Nič z okolia.

To pre ňu nejstvovalo. Len minulosť, v ktorej bola zahľbená už hodnú chvíľu.

Jej tvár zrazu zmenila výraz. V jemnom úsmeve, ktorý jej hniezdil v kútiku úst, sa niečo pokazilo. Úsmev sklesol a vystriedala ho náhla úzkosť. Ako by dostala tenisovou loptičkou do tváre. Mykla hlavou a zahľadela sa do rohu izby. Jej pohľad mieril na vysokú tuju v hneďom črepníku, ktorá tam stála. Bol to Patrikov kvet. No Ann ho nevidela. Nie naozaj. Ona videla niečo iné. Niečo čo ju vyplašilo a zobralo úsmev z tváre. Potom sa postavila. Vystrela svoje dlhé a krásne nohy v sukni. Chvíľu stála s rukami vbok ako v pionierskom tábore. Hneď nato vykročila za tujou. Zastala tesne pred ňou, akoby ju cítila, a niečo úporne sledovala na zemi.

*Čo tam, sakra, vidíš, ty kurva? Čo ťa tak vystrašilo?*

„Ann. Kde sa nachádzaš?“

„Som doma.“ Zaznel jej hlas pridusene. „Stojím na balkóne môjho bytu a sledujem suseda z osmičky. Je to pán Roberts. Robí účtovníka pre jednu významnú firmu. Neviem ktorú, ale je mi to jedno. Pán Roberts stojí pri policajnom aute, ktoré pred chvíľou zastalo na ulici. Cez stiahnuté predné okienko niečo vysvetľuje policajtovi. Vôbec sa mi to nepáči. Ani trochu. Možno...možno niečo tuší. Bojím sa, že sa rozprávajú o mne. Že na niečo prišiel. Možno ma počul, kto vie? Ale to si nemyslím, veď som bola dosť opatrná. Presne tak ako ma to učila matka. Nech je jej zem ľahká...“

*No super! Nábožná vrahyňa, čo všetok talent zdedila po svojej nebohej matke. Toto sme tu ešte nemali! Kto vie, akého má ešte otca. Že by Hannibal Lecter?*

„Mám z toho všetkého zmiešané pocity. Musím niečo urobiť. Rýchlo. Ak by to bola pravda, a pán Roberts niečo vie, som v sračkách. Musím ho zastaviť, kým je ešte čas. Ak vôbec nejaký je.“ Ann sa vrátila na svoje miesto pri pohovke, ale nesadla si. Niečo hľadala vo vzduchu. Rukami šmátrala a prehádzovala. Patrik ju v tichosti sledoval. Potom, keď ten predmet našla, si ho chvíľu obzerala. Asi ho hladkala. Tak nejako to Patrikovi pripadalo. Znova sa mykla, až poskočila. Rýchlo schovala neviditeľný predmet za opasok na chrbte. Prešla miestnosťou ku dverám a otvorila ich. Neviditeľné.

„Dobrý deň pán Roberts.“ Veselo sa pozdravila. Patrik pochopil, že jej najskôr zaklopal pri dverách. Asi na výzvedy. „Nech sa páči, poďte kľudne ďalej. Nie, nemusíte sa vyzúvať, aj tak som chcela upratať.“ Prešla pomalým ráznym krokom nazad. Vrtela pri tom zadkom ako skúsená modelka na parížskom móle.

*O čo ti ide ty chudera? Čo máš za lubom? Ďalšiu obeť?*

„Prosím posaďte sa, pán Roberts.“ Elegantne ukázala na Patrikovu pohovku a posadila sa tiež.

Nohy preložila cez seba a ruky oprela jemne do kolien. Tvárila sa teraz ako neviniatko. Ako malé, dvanásťročné dievčatko, ktoré netuší, že piesok sa nehádza do topánok kamarátok. Patrik pozorne sledoval celú scénu a nezabúdaj kontrolovať diktafón. Mal stále na pamäti, že sa Ann môže hocikedy prebrať z hypnózy, a zmariť tak jeho plány. Preto pristupoval veľmi opatrne a snažil sa jej nebrániť v konaní.

„Polícia? Aká polícia?“ Zatvárala sa prekvapene. Ako keby pred chvíľou nestála na balkóne. „Nikoho som nevidela. Viete, väčšinu

času trávim v robote, a doma som naozaj zriedkavo. Aj toto je výnimočná príležitosť, že som doma. A čo sa vlastne stalo, že tu bola?“

„Aha, aha.“ Prikyvovala súhlasne Ann. „A hľadajú niekoho konkrétneho? Vedia vlastne čo sa stalo?“ „Takže nevedia. Rozumiem.“

„Nieкто zmizol? A kto? Pán Roberts?“ Znova sa hrala na úlohu herečky a predstavovala pekné umenie. „Domovník? Pán Henworth? A to sa ako mohlo stať? To je strašné. Úplne príšerné.“

*Aké divadlo. To snáď nie je možné. Hrá sa tu na neviniatko, ktoré o ničom nevie, a pri tom spálila všetky telá v lese. Mrcha skurvená!*

Jej tvár žasla nad ako by novou informáciou. Túto scénu si určite precvičovala pred zrkadlom, pomyslel si Patrik. Bola dokonalá. To prekvapenie v očiach. Slzy na krajíčku a úžas v hlase. Hociktorý profesionálny detektív by jej to zožral v tejto chvíli aj s navijákom.

„To vôbec netuším pán Roberts. Nie. Ja som nikoho nevidela. Ako som vravela, veľmi často doma nebývam. Takže, takéto veci mi ujdú.“

„Samozrejme. Hneď vám prinesiem pohár vody.“ Povedala Ann milo a vstala z miesta. Pohla sa preč miestnosťou, ale neodišla úplne. Zastala kdesi pred vchodom. Otočila sa. Teraz hľadala znova na Patrika. Čiže na chrbát pána Roberts, ktorého posadila na to isté miesto. Začala sa škeriť. Úsmev zmizol ako jarný sneh a vystriedal ho hnev. Čelo sa mračilo. Potichu sa prikradla ku kreslu. Vytiahla spoza chrbta neviditeľný predmet a namierila ním na Patrikovu hlavu. Rovno medzi oči. Patrik rýchlo pochopil, že v ruke drží pištoľ. Hľadel jej do očí a ona zase jemu. Na krátku chvíľu úplne zabudol, že ho nevnúma a strhol sa v náhlom strachu o svoj život. Mal pred sebou priamy prenos vraždy. Uvedomil si vzápätí a vyjachtal zo seba. „Nieee!“

Annou prudko myklo. Vtom sa Patrik zľakol, že sa preberie. Že to poslal na celej čiare. Že je všetkému koniec. Ona si na nič nebude pamätať a s úsmevom na tvári odíde domov, aby večer

zabila niekoho ďalšieho. A on v depresiách, že tomu nezabránil, sa bude báť ísť na políciu. Dokonca ani skurvené telefónne číslo nevytočí a neohlási to. No to sa dialo len v jeho predstavách. Ann sa neprebrala. Myklo ju, lebo potiahla spúšť. Bola to strašná predstava, keď si to Patrik uvedomil. Zabila ďalšieho. Bez ľútosti. A odzadu. Nemal slov. Nevedel, ako reagovať. Vôbec si ráno nemyslel, keď vstával zo svojej postele, že sa na jeho pohovku v pracovni posadí vrahyňa najvyššieho kalibru. Že sa mu takto prevráti celý svet za jeden krátky okamih. Prečo som ja, magor, vlastne bral túto ženskú dnu? Mal som ju poslať do riti. Aké by bolo všetko krásne a jednoduché.

*To si nemohol vopred vedieť, že čo sa z nej vyklúje. To nevedel nikto.*

Zrazu Anna skočila na Patrika. Preletela vzduchom ako skúsený jumper a prevrhla sa na zem spolu s ním. Patrik priam vykrikoval ako baba, keď sa ocitol v jej pazúroch.

*Tá kurva sa prebrala. Tá kurva je hore. Chce nás zabiť!*

Kričalo jeho Ja. Ann sa prekotúľala na zem. Patrik sa zo zeme rýchlo postavil a chcel rýchlo ujsť preč, aby sa zachránil. Rozbehol sa k dverám so strachom v očiach. No keď zastal, zbadal, že Ann niečo robí. Ležala, ako by na niekom, a škrtila ho oboma rukami. Na krku jej vystúpila hrubá žila v zápale boja. Pane Bože, škrtila pána Roberts!

*On to prežil. Ten chudák prežil strelu do hlavy!*

No, dlho žiť nebude, pomyslel si Patrik. S hrôzou hľadel na vraždu, ktorá sa odohrávala v jeho kancelárii. Akoby pri tom sám bol. V jej byte. V predstavách videl pána Roberts, ako bojuje o život. Z prestrelenej hlavy mu rýchlo vyteká krv na podlahu. Pred očami sa mu zatemnieva a už priam vidí svetlo na konci tunela. No z posledných síl sa ešte snaží prežiť. A keď nie prežiť, tak aspoň poslať toto strašné ženské stvorenie do pekla. Nevydáva ani hlások, pretože Annine prekvapivo silné ruky mu pevne zovierajú krk. Jeho telo sa trepe ako ryba na suchu. Pomaly prestáva bojovať a zmieri sa s osudom. Ann ho naďalej škrtil. Nepúšťa ho. Chce mať istotu. Zabíja neviditeľného muža na podlahe. Jej ruky sú ako veľké kovové kliešte. Také jemné a predsa toľko sily. Pán Roberts umiera. Jeho ruky ovisnú a telo je bezvládne. Oči sa prevracajú nahor, akoby k bohu. Vtedy Ann poľaví. Púšťa jeho už zmodraný krk a víťazoslávne zalomí rukami vbok nad jeho telom. „Fuj! Už som si myslela, že nikdy neskapeš.“

Keď Ann už hodnú chvíľu akoby umývala podlahu od krvi, Patrik sedel schúlený v rohu miestnosti. Kolená mal tesne pri sebe a rukami ich objímal. Jeho pohľad mieril niekam do neznáma. Stále videl pred sebou trasúce sa telo pána Roberts. Videl, ako umiera pod Anninými rukami. Videl

a nechápal. Aj keď sa mu to odohralo len vo fantázii, mal z toho príšerný pocit. Cítil sa, ako by bol svedkom priamej vraždy. A možno aj bol, vravel si.

Keď Ann doupratovala, posadila sa na posteľ, ako by čakala na ďalšie rozkazy.

Vzchop sa človeče. Si ako malé decko. Vstávaj a konaj! Povzbudzovalo Patrika jeho druhé Ja. Patrik si utrel slzy, čo mu vyskakovali z krajov, a posadil sa nazad do kresla. Rovno pred Ann. Hľadel na ňu s odporom, aký ešte necítil nikdy k nikomu. Už dávno nebola v jeho očiach tou krásnou ženskou, ktorú by rád pretiahol. To by som si radšej odhrzol vtáka! Nadišiel čas, aby vypátral zvyšné detaily o potvore, a zakončil tento príšerný deň. Pohľadom prebehol po diktafóne. Uistil sa, že stále nahráva. Pásy je dosť, ako aj času. Čas ukázať, čo dokážem ja. Vravel si Patrik. Zdvihol zo zeme svoj zápisník, aj s perom, a prečítal si v duchu poslednú poznámku.

**Mŕtvy účtovník!!!**

**Kurva znovu zabíja. Obeť pán Roberts - sused.**

**Musí zomrieť - Samovražda!!!!!!**

Musí zomrieť, musí zomrieť! Vravel si dookola, ako nejakú detskú riekanku. Presne to musí. Jednoznačne. Musí zomrieť. *Musí skapať, braček!* Áno. Musí. Patrikovi skrsla myšlienka. Skvelá myšlienka, tým si bol istý. Vedel, že ju nemôže len tak prebrať a poslať na ňu políciu. Určite by unikla, podľa toho, aké mala šťastie doteraz. To nemohol dopustiť, za žiadnych okolností. V jeho rukách bol osud ľudí, nič netušiacich obetí. Možno otcovia rodín, možno matky detí. Má na to schopnosti. Vie presne, ako to urobiť, kde zatlačiť. Robil to už viackrát. Samozrejme, že nikdy nešlo o život, ale skôr o nepatrné malichernosti.

Umytie rúk, ihneď po prebratí sa z hypnózy. Osoba v pomyslení, a nič netušiac, si išla umyť ruky, lebo mala pocit, že to musí urobiť. Že sú špinavé. Ale, v skutočnosti neboli. Bol to Patrikova ťah zatlačenia. Hypnotický ťah. Zatlačil na správnom mieste v myslí človeka a ona vykonala presne tú činnosť, ktorú od nej vyžadoval. Hypnóza je neuveriteľná. Je to ako čarovanie. Ak povie správne zaklínadlo, stane sa kúzlo. Vravel si Patrik. Zrazu z neho úzkosť opadla ako zaschnutá hlina. Mal diabolský plán a škeril sa na neho ako správca satanovho kolotoču. Zrazu mu bolo fajn.

„Ann, počuješ ma?“

„Áno doktor. Počujem Vás jasne a zreteľne.“ Jej tvár sa otočila za hlasom ako hlávka slnečnice za slnkom.

„Kde si teraz? Si doma vo svojom byte?“

„Áno som doma.“ „Oddychujem.“

*Po hnusnej vražde, čo? Počkaj, veď ja ti dám, ty šľapka!*

„Ann, čo si urobila s mŕtvym telom?“

„Box. Pán Roberts je v boxe. Medzi ostatnými. Ale, nie nadiľho. Niečo vytušili, a tak sa musím zbaviť tiel. Najskôr ich asi spálím niekde na ďalekom odlahom mieste.“

Áno, to už vieme, Ann. V lese. Vtedy Patrikovi prišla na um ďalšia skvelá myšlienka. „Ann. Máš tam niekde poštu? Dostala si nejakú v poslednej dobe?“ Patrik dúfal v kladnú odpoveď. Zamyslela sa.

„Hm. Vlastne aj áno.“ Povedala víťazoslávne. „Jednu tu iste mám. Dostala som pohľadnicu od kamarátky Suzie. Zo súostrovia Maledivy. Myslím, že minulé týždeň. Naozaj ma potešila. Chcela som tam tento rok ísť aj ja, ale nejako mi to nevyšlo kvôli nevyhnutným povinnostiam. Mám ju odloženú niekde na policičke v obývačke. Aspoň tak si to pamätám.“ Na jej tvári sa zračil úsmev.

„Skús ju pohľadať, Ann. Nájdi tú pohľadnicu, prosím ťa.“

„Dobre.“ Zase sa prudko postavila. Jej pohyby boli naozaj rýchle. Patrika to trochu znepokojovalo a zároveň desilo. Nemohol tušiť, čoho je ešte schopná, keď sa naserie. Mal z toho hrôzu. A v tej chvíli stále netušil, že aj mal mať z čoho. Ann prešla pár krokov a zastala. Hľadala pohľadnicu na imaginárnej policičke. „Mám ju. Aha.“ Zahľadala sa na ňu. Patrik predpokladal, že sa díva na fotku na jej rube. Určite tam boli ostrovy vykreslené ako krásne modré s čírou vodou, bielou plážou, neustálym teplom a palmami v pozadí. Všetky tie obrázky poznal naspamäť. Kolovali totiž internetom.

Ann sa usmievala ako malé dievčatko s fotkou vlastnej rodiny. V tej krátkej chvíli vôbec

nevyzerala ako vrahynia troch obetí. Až to Patrika zarážalo.

„Ann, na druhej strane pohľadnice je všeličo písané, však?“

„Áno, samozrejme. Ako na každej pohľadnici. Je tu text od Suzie. Píše mi, že sa má vynikajúco. Že býva v nejakom super hoteli pri pláži s bazénom a príjemným personálom. A, že vraj, sa tam zoznámila s nejakým pekným elegánom z pláže. Že je strašne pekný a milý k nej. Uau. Dobré.“

„Ann, je tam písaná aj adresa doručenia však?“

„Áno je. Hneď tu vedľa.“ Povedala potichu.

„Prečítaj mi ju prosím ťa.“ *Jasně. Ale kurva, toto nevyjde, kamarát. Neverím tomu. Príde na to.*

Annine čelo sa zamračilo. Krásne tvarované obočie ako by splynulo jednou pomyslenou čiarou. Patrik netrpezlivo čakal na jej slová. Dúfal, že mu to vyjde. Že sa zabudne a odrahoce svoju adresu. To by ju mal. Mal by dôležitú informáciu pre políciu. Keby náhodou niečo nevyšlo s jeho plánom. Dôležitý záchytný bod, aby ju usvedčili, keď ju chytia. Určite by v tom byte našli nejaké dôkazy. V tom si bol istý. Pero v ruke držal pevne, tesne nad zápisníkom. Bol odhodlaný si adresu rýchlo zapísať. Diktafón tiež šliapal ako blázon. No jeho malá kazeta sa pomaly naplňala. To si ale Patrik nevšimol.

„Slečna J. A. Riperspoorová, 24 Jolly road, Green Ville štát....“ Vtom sa ako by spamätala čo robí a stíchla.

*A máme ťa, ty kurva. Skapeš v najhorúcejšom pekle a Satan si na tvojom chrbte bude pražiť klobásky.*

Patrik si adresu rýchlo načmáral do zápisníku. V tejto chvíli musel konať veľmi rýchlo. Annine prebratie bolo už pomaly tu a on to vedel. Bol to risk, pretože sa mohla ihneď prebrať. Zažila totiž teraz situáciu, ktorá jej bola nanútená a to zväčša osobu preberie. Mal len niekoľko minút, možno sekúnd kým sa tak stane. „Ann, teraz pozorne počúvaj moje slová.“ Hovoril Patrik rozrušeným hlasom pričom hľadal svoj mobil vo vrecku nohavíc. Nenachádzal ho. Niekde mu musel vypadnúť. „Môžeš si ľahnúť naspäť na miesto. Miestnosť, v ktorej si bola doteraz tam už nebude a ty sa ocitneš na krásnom mieste. Si na lúke plnej kvetov a krásnych vôní. V pozadí hrá sladká melódia a tebe sa z toho chce spať.“

Ann už ležala bez slovka na pohovke. Ruky mala položené tesne vedľa svojho tela a oči privity. Hlbokými dúškami vdychovala vôňu kvetov, ktoré jej vnútil Patrik.

„Ann, ja budem teraz rátať od päť do jedna. Budem ti vraviť rôzne veci, ktoré si zapamätáš po prebudení, dobre?“

„Áno rozumiem.“ Povedala vyrovnaným hlasom.

„Veci, ktoré ti poviem, si nie len zapamätáš, ale ich aj ihneď po prebratí urobíš. Urobíš ich, lebo ich chceš urobiť. Chcela si to urobiť už dávno, ale nemala si na to dostatok síl. Už ti dlho ležia v mysli a iné východisko z tejto situácie nevidíš. Preto si ma vlastne aj navštívila, aby som ti v tom pomohol. A ja ti teraz vravím, že ich urobíš bez váhania a automaticky.“

„Dobre“

„Keď otvoríš oči, nebudeš myslieť na nič iné, len na tuc vec. Ale nič z nášho rozhovoru si pamätať nebudeš. Všetko vykonáš podvedome. Rozumieš?“

„Rozumiem.“

A začína sa show! Patrik sa na chvíľu cítil ako v roli boha. Teraz nastal správny okamih. Má ju presne tam, kde ju chcel mať. Spustil pomalý monológ.

„Ann. Urobila si veľa zlých vecí. Zabila si ľudí. Máš z toho depresie, pretože svoj čin ľutuješ. Si úplne na dne, a jediná vec ťa môže vykúpiť z tohto utrpenia, ktoré prežívaš. Samovražda. Myslela si na ňu už od začiatku a pripadá ti to ako dobrý nápad. Ako jediné východisko. Ako spása pred diablom.“

Zhlboka si vydýchol.

„Keď narátam do jedna zobudíš sa. Hneď vstaneš z postele a bez slov prejdeš na balkón. Prídeš k zábradliu a vylezieš naň. Pohľad dolu ti nebude naháňať strach, lebo ho už nemáš. Si so smrťou zmierená. Potom vyskočíš a ukončíš svoje trápenie. Rozumieš mi?“

„Áno. Všetkému rozumiem.“

„Päť.“ „Lúka, na ktorej si bola, už pomaly mizne.“

„Štyri.“ „Začínaš sa preberať.“ Ann sa začala hmýriť a mykať hlavou ako v zlých snoch.

„Tri.“ „Si čoraz viac prebraná.“

„Dva.“ „Už si skoro celkom hore.“

„Jedna.“ Patrik luskol prstami. V tej chvíli sa ozvalo aj iné cvaknutie, ktoré vydal diktafón. Patrik si toho nevšimol. Bol príliš

zaujatý. Na jeho prekvapenie, Ann neotvorila oči. Zostala nehybne ležať.

Že by zostala ešte tam? Stále je v hypnóze? Niečo sa muselo pokaziť. Niečo asi dosral, vravel si.

Čo sa tu deje, kurva? To netušil. Vstal, aby sa pozrel zblízka. Annina tvár bola bez výrazu. Všetko nasvedčovalo tomu, že je stále v hypnóze. Najskôr asi niečo zle pochopila.

„Kde si Ann?“ Spýtal sa zvedavo.

„Nevolajte ma už Ann, doktor.“ Otvorila oči. „Som Julia.“

Prudko vyskočila z pohovky rovno na Patrika. Svojím telom ho zrazila k zemi. Tvárou na podlahu. Patrik od prekvapenia nestihol zareagovať. Dopadol na zem nosom. Z dierok mu vystrelila krv a pokropila drahý čalúnený koberec pod ním. Bolesť mu vystrelila cez nos do krku. Hlasno zakričal. No trvalo to len sekundu, pretože Julia mu kolenami zaľahla chrbát a ústa zapchala vlastnou rukou. Snažil sa hrýzť, snažil sa brániť, ale ruky mal spútané jej telom. Nechápal, ako to tak rýchlo dokázala. Mysľou mu behalo tisíc myšlienok naraz.

*Kurva! Tá mrcha bola celý čas hore. Tá kurva ma oklamala. Celý čas sa pretvarovala, aby ma dostala. Skapem, skapem! Do riti, ja nechcem zomrieť! Ja nechcem. Prosím, pomôžte mi niekto. Prosím vás...*

Bedákal v mysli Patrik. No nik to nemohol počuť. Julia ho schmatla za vlasy a druhou rukou vytiahla ukrytý nôž spod opasku. Jeho dlhá čepeľ sa zablysla v tom popoludňajšom svetle. To mal už Patrik v ústach kúsok látky, aby nekričal. Bola naozaj rýchla a prekvapivo silná. Patrik v tej chvíli vedel, že si s ňou nemal zahrávať a ľutoval toho. Ľutoval všetkého. Modlil sa, aby dostal ešte šancu na záchranu. Modlil sa k bohu. No ten ho akoby nepočul.

Nôž pritlačil k jeho jemnej koži na krku. Patrik sa kmital. Videl smrť pred sebou. Videl jej čierny plášť a dlhú kosu, ako ňou máva. Škerila pritom zuby, ako tá mŕtvovná hnusná lebka spod čiernej kapucne len vedela. Oči mu vyskakovali z jamiek. Pot a plač zaplavovali zrak. Julia bez váhania potiahla nožom a urobila dlhý a hlboký rez. Vyvalila sa hustá krv. Najprv striekajúca, potom len vytekajúca. Miesto pod hlavou sa rýchlo zafarbil do červena. Patrik chrčal ako upchatý odtok drezu. Niekoľkokrát a potom poslednýkrát vydýchol zo seba život. Jeho oči zostali otvorené a plné strachu. Na akoby sklenenom bielku sa odrážala Juliina usmievavá tvár. Niekoľko minút mu držala vykrútenú hlavu, aby krv čo najskôr vytiekla. O chvíľu v ňom nezostala ani kvapka. Konečne pustila jeho bezvládnú hlavu do kaluže a ustúpila od tela. Všetko prebehlo veľmi rýchlo a v tichosti. Julia postávala obďaleč pri dverách a usmievala sa. Usmievala sa tak, ako pri každej vražde. Tak ako to videl celý čas na jej tvári Patrik.

Siahla si do výstrihu a vytiahla malý, dôkladne zložený papierik. Potom vzala Patrikove pero, ležiace pri mŕtvom tele, a vyškrtila ďalšie meno zo zoznamu. Z Juliinho zoznamu.

## **Juliin zoznam**

**Pán Henworth sr.**

**Pán Roberts sr.**

**Pán doktor W. J. Patrik senior.**

**Pani Hemilsová**

Zložený papierik potom starostlivo odložila naspäť. „Tak mamička a ďalší je mŕtvy. Myslím, že do konca týždňa to bude všetko dokonané a ty budeš môcť pokojne oddychovať. Nech ti je zem ľahká.“ Zadávala sa na strop a pomodlila sa. No v skutočnosti sa pozerala do nebies. Tam, kde si myslela, že sídli duša jej matky. Jej milovanej mamičky. Toto všetko robila pre ňu. Aby mala už konečne pokoj od ľudí, ktorý ju sledovali a neznášali. Ktorý jej mamičke spôsobil smrť, ktorá Juliu tak zranila.

„Je mi fajn.“ Usmiala sa Julia diabolsky a pohľadila si lesknúce sa vlasy. Bolo osemnásť hodín večer a slnko práve zapadalo za smutnú krajinu. Jeho prenikavé lúče farbili jej pokožku na krásnu oranžovú. V tom svetle vyzerala ako bohyňa krásy z kresleného komiksu. Poutieraný nôž položila na Patrikov stôl a vyšla dverami von, ako by sa nič nestalo. Dvere sa pomaly za ňou zavreli. Dvere, na ktorých visela pribitá menovka: Doktor W. J. Patrik Junior.